

բոց» ի հաճութեան ընթերցասիրաց ազգիս, իսկ խեղճ Հայուն սիրտ . . . որ այսպէս տըրտում ու տխուր թողեց պանդխտութեանը մէջ. մխիթարական, ու զօրաւոր, մեղմիչ գեղ մըն էր ատիկայ ինձ նման վշտահար սրտերու, ո՛վ անմեղ Աղաւնեակ, որ քո փոխան եօթներանգ Ծիածանը շնորհես մեղ մխիթարիչ, մեր ցաւերուն սփոփիչ: Ի վերջ ամենայնի ես ալ, որ թշուառ մէկ մըն եմ, ահա իմ յետին բարեւը Քեզ տալով կըսեմ, «Հանգիստ թող լինի փոքր ինչ քեզ եւ այդ

քո իննամեայ խոնջեալ՝ բայց անխոնջ թեւեւ ըուդ»: Ասկէ քանի մը օր ետք կղարներմ հայկական քնարիս թելերու տխուր արձագանգը Հայոց աշխարհի բարձրաբերձ լեռներէն քո պայծառ ճակատ՝ խնդրելով որ Ծիածանը քուկին անգրադարձ պատասխանը տայ ինձ Մասեաց եւ էջմիածնայ սրբազան շուքերուն ներքեւ՝ Արարատեան դաշտաց ծաղկազարդ առուակներու քաղցր ափանց վրայ:

« ԵՂԻՇԷ ՄԵՍԱՏՈՒՆԵԱՆՅ ».

ՀԱՆԵԼՈՒԿ.

Ութհարիւր տարի մը կայ,
Ես չըկամ՝ անուընտ կայ.
Անունս ալ գիտես ո՛ւր կայ. —
Ուր իրաւունք բընաւ չըկայ,
Ոչ իշխան՝ ոչ ըստացուած,
Ոչ իմաստ՝ ոչ իմացուած:
Բայց գիտես ո՛վ զիս ունի. —
Ոչ անարգն՝ այլ արժանի.
Ոչ անպէտն, այլ պիտանին,
Ոչ անբանն, այլ կենդանին.
Ոչ տըգեղն, այլ գեղանին,
Եւ ոչ կոյրն, այլ ականին:
Թէ կուգես որ իմանաս՝
Արդեօք ո՛վ կամ ինչ է աս,
Այս ըսեմ որ հասկընաս.
Ինձմով են շինուած՝ գիտնաս
Ասղանին եւ մատանի,
Եւ ըս եւ ակընվանի:

Մարտի Հանելուկն է ԾԻԱԾԱՆ.

Վերադարձող ամսագրոյս, ԳԱՐԲ. Վ. ԱՅՎԱԶԵԱՆ:

ՀՐԱՄԱՆԱԻ ԳՐԱԳՆՆՈՒԹԵԱՆ. Ի Թեոդոսիա, Ի 27 Մարտի 1865.

Ի Տպարանի Խալիպեան Ոստոմնարանի ազգիս Հայոց.